

НОВЕЛИ НА СТРАСТТА

КРИСТИН ЮРУКОВА

ЛИРИКА

2013

Copyright©2013

Кристин Юркова

**Всички права запазени. Някоя част от тази книга не може
да се копира или размножава в никаква форма освен
при цитиране на малки откъси в рецензии
без писменото съгласие на автора.**

СЪДЪРЖАНИЕ

1. БЕЗДЪННОТО /НА ИНГЕБОРГ БАХМАН/
2. ГЪЛЪБЪТ /НА ИНГЕБОРГ БАХМАН/
3. ЧОВЕКЪТ БЕЗ КАЧЕСТВА /НА РОБЕРТ МУЗИЛ/
4. ОТВЪД ДОБРОТО И ЗЛОТО /НА АРТУР ШНИЦЛЕР/
5. РИЛКЕ И РОДЕН
6. НОВЕЛИ НА ЕДНА СТРАСТ /НА СТЕФАН ЦВАЙГ/
7. ПЪТИЩА И СРЕЩИ /НА ХУГО ФОН ХОФМАНСТАЛ/
8. ЗАСЛЕПЕНИЕТО Е В ГЛАВИТЕ /НА ЕЛИАС КАНЕТИ/
9. СИЗИФЪТ НА ЧУВСТВАТА /НА ЙОЗЕФ РОТ/
10. ДОКОСВАНИЯТА ТАКА ОПАСНИ /НА ЕГОН ШИЛЕ/
11. ПОЛЯНИТЕ /НА ГУСТАВ КЛИМТ/
12. ТЕОДОР ТРАЯНОВ ВЪВ ВИЕНА
13. БОРИС ГЕОРГИЕВ В ТИРОЛ
14. ЕДИН АВСТРИЕЦ И СТАРОБЪЛГАРСКИЯ/ПРОФ.О.КРОНЩАЙНЕР/
15. АДРЕС КАФЕНЕ ВИЕНА ПЛОВДИВ
16. МАСИТЕ И ВЛАСТТА /НА ЕЛИАС КАНЕТИ/
17. ТАКА ОТДАЛЕЧЕНИ ОТ НАДЕЖДАТА /НА ТОМАС БЕРНХАРД/
18. НА СТЪМНИ БРЕГОВЕ /НА ЕЛФРИДЕ ЙЕЛИНЕК/

БЕЗДЪННОТО /НА ИНГЕБОРГ БАХМАН/

Бездънното
е където пребиваваш
По него не се ходи
в него само
човек се срутва
На часа
се разкъсват
континенти
на часа
изскачат
страните на сенките
да се покажат
че съществуват
Златните рибки
са късове лава
Без кожа светът
Може да се вземе
сърцето му
в ръце
и като дете
да се кърми
След толкова години
така неумела
Приказно
момчешкото
и момичешкото
Отвъд близостта
в средата на страстта
Виденията
откъснати от
съществуването
тук и никъде
Вкопчването в тях
Непрекъснатото ти желание
да се самовзривиш

Ти упорстваш
срещу стъклата
натрошени
и срещу камъните
Настояваш
че щастието
може да бъде и
нещастно
Изоставено
твое участие
в телефонните радости
и в отклоненията
от битието на яснотата
Без постоянни обещания
Това което отплува
е което може да се хване
Нямаш право да се оплакваш
Нито от потопа
нито от огъня

Женските меси
не са в църквата

ГЪЛЪБЪТ/НА ИНГЕБОРГ БАХМАН/

В страната
на изгубените вещи
всичко очаква
да бъде намерено
Листото
от гълъба
вълните
от потопа
Устните
от езика
който ще ги разтвори
И гълъбът
донесе листото
И тъмният континент
Любов
се мерзелее
на хоризонта

И потопът
се разпространява
отново

ЧОВЕКЪТ БЕЗ КАЧЕСТВА /НА РОБЕРТ МУЗИЛ/

Какво само качество
да се справяш без качества
Като човек без сянка
Своенравието
на липсата на качества
Да избягаш от нещата
чрез липсата на качества
Влаченето на следобедите
към вечерите и нощите
китовете на пустотата
И надеждите те причакват
надеждите отварящи вратите
на отчаянията
Живот като придружаване
на ежедневните ритуали
Пищещата машина
притежава пръстите ти
вълшебни пръчици
които трябва да открият
водата и да разберат
какво мисли тя
А водата е все някъде другаде
Никога написаното
не е до край написано
когато краят дойде
Никога потъналото
не е на повърхността
Забравеното обаче
все така си живее
Писането продължава
по-нататък
в небесата
ако се държиш
за вълните

ИЗВЪН ДОБРОТО И ЗЛОТО /НА АРТУР ШНИЦЛЕР/

От наслада към наслада
Вината е тук
грешниците ги няма
Удоволствие
извън доброто
и злото
Възнаграждението
от самата природа
Удоволствието
се размножава
от удоволствието
Кръгът обърква
с толкова много лица
Засищането е другото име
на жаждата

От наслада към наслада
може да означава
и от жертва към жертва
Хорото може
да кърви

РИЛКЕ И РОДЕН

В чуждото ателие
висят лежат
дишат сънуват
телата
за които поетът
е копнял
цял живот

Фигури от сол
откраднати от морето
от снежни вихри
от мъх и от утрешна роса
от сияние и сянка
Мятащи се от бряг на бряг
стремят се към
една докосваща ръка
Телата стенат

под гърма
който удря
Бедрата
изхвърлени
от дъното на морето
Отворените утробы
се молят за вятър
Рилке се опитва
да е Роден
Поезията му
се вкаменява
в стихове от мрамор
От всички фигури на Роден
той строи своята статуя

КЛОНЪТ /НА СТЕФАН ЦВАЙГ/

Светът от Вчера
не се завърна
светът от Утре
обаче дойде
Човекът изпада в амок
не от любов
а от омраза

Един клон
който не иска да го има
ако не цъфти
както си знае

НОВЕЛИ НА СТРАСТТА/НА СРЕФАН ЦВАЙГ/

Кой в нощта
докосва светлината на луната
и я превръща на плът
Къде яздят
просящите на щастието
като нямат дори кон
Кой събира
цветовете на живота
в белега
на една целувка

Амок в размаха
на ханшовете
и в растящите хълмове
на гърдите
Амокът на събудения език
и на пулсиращата утроба
Звездите водят разговори
влюбените си мислят
че това са те
Избират се чрез клетките
любене и оживяване
Махалото на копнежите
измерва времето
в несигурната империя на душите
които знаят как да се намерят
през космически разстояния

ПЪТИЩА И СРЕЩИ /НА ХУГО ФОН ХОФМАНСТАЛ/

Надеждите
Хофманстал
които се надяват
да оцелеят
в кралския двор
на мъглите
Пътища
Хофманстал
които сами вървят
и призрачно
се измъкват
в пустинята
на жадните
Пътища
които отминават
Пътят като вълна
Вълната подхвърля
човеците
от бряг на бряг
Вълната праща
човеците
един към друг
Пътят

който се влива
в една среща
Пътищата стават
срещи
срещите
пътища
там на ръба на гората
от сетива
Стъпките
които възжелават
стъпки
Пътят има винаги право
И тайният път
не спотайва нищо
на кръстопътя
стърчи разпятие
и оцетът капе
с кръвта
Никой няма да избегне близостта
никой няма да изчерпи далечината
Но очите ще станат нови

ЗАСЛЕПЛЕНИЕТО Е В ГЛАВИТЕ /НА ЕЛИАС КАНЕТИ/

Дивият живот
на клетките
заменен
с марша
на мислите
Главите
не искат
да влачат
Александрийски
библиотеки
Сетивата
искат
да си спомнят
Насладата
иска да е пълна
със себе си
Заслепението
на природното слънце

от измисленото
така противоположно
И библиотеките
в главите горят

СИЗИФЪТ НА ЧУВСТВОТА /НА ЙОЗЕФ РОТ/

Нежен
в крехкостта
крехък
докато се строшиш
Пълно с милост
това което те води
в задънена улица
Чувствата
които така лесно стават
на прах
цветен и човешки
Скърцането на душите
е преди разпада
Камъкът на реалността
може да се отмести
само от Сизифа на чувствата
Изгревът
е обещанието

ДОКОСВАНИЯ ТАКА ОПАСНИ /НА ЕГОН ШИЛЕ/

Докосвания
така опасни
на ръба на глетчер
Примаамването
в неизбродими
морски дълбини
Опипването
на пещерите
пробивите
отказите
капаните
И отново
изкачването
Всички жертви

трябва
да бъдат пренесени
за да се осъществи
инициацията
на любовта

До следващия сблъсък

ПОЛЯНИТЕ /НА ГУСТАВ КЛИМТ/

Така изведнъж изненадващ
златният пясък
в устието
на утробата
Дюните на гърдите
се движат
в пръстена
на ръцете
Всички жени
са Изида
която ражда
брат си
Озирис
за да се люби с него
С всяко движение
се отварят
все по-далечни гледки
към вселенските поляни
украсени със звезди

Осветлението
идва от сливането

ТЕОДОР ТРАЯНОВ ВЪВ ВИЕНА

Виена за тебе
може да е и друга
Със снежните
чаршафи
върху пейките
които те приютяват
в пустите нощи

С празните чаши
в които само поезията
се пени
Наздраве ти казват
ветровете
Можеш да се изхранваш
с хляба от стихове
на Хофманстал и Рилке
Това може да се разглежда
и като причестяване
Можеш да живееш
и в Пантеоните
твоите
сътворени
от студ и глад

БОРИС ГЕОРГИЕВ В ТИРОЛ

Почувстваното
е светлината
скрита в ледени
кристали
Пилигримът на духа
оставя следи
в снега на Тирол
така леки
като докосването
на четката му
От дъха на сърнето
изплетени нишки
те водят
към бъдещите лица на бога
в картините
с принцесите от Индия
с Айнщайн и Ганди
Към музиката на милостта
в която болката блести
с красотата
на глетчер

ЕДИН АВСТРИЕЦ И СТАРОБЪЛГАРСКИЯ/ПРОФ. КРОНЦАЙНЕР/

В гората на езиците
думите му
берат очите на бога

Думи като
дъх
на духа

Думи
като замъци
Йоан Екзарх
е екскурзоводът

Думи като църкви
в които отеква
Азбучната молитва
на Константин
Преславски

Думи като порти
през които минават
Риг-Веда и Авеста

Думи
които дават
сами отговор

Думи като
Монашеските републики
на Кирил Методи
Климент
и другите Светии

Думи като
Похвални слова
за въздуха
за рибите
за утрешната свежест
за цветята
на Цветница
и за цветята
в косите на ангелите

Вятърът и дърветата
си ги поделят

Думи в устата
на бъдните деца

Оставете децата
да дойдат при тях

Един австриец
отприщва
изворите свещени
на езика ни

Няколко добри ръце
стигат

Старобългарският
продължава
да мисли
между вчера и утре
води мъдрост
извън времето
след себе си

Душите говорят
една с друга

АДРЕС КАФЕНЕ ВИЕНА ПЛОВДИВ

На борда му
изхвърлените от борда
аутсайдери
Така изоставени
и без употреба
Топлят се
на кладата
разпалена от
техните желания
Хвърлят вътре
идеи идеали
надежди

все неосъществени
Нямат нужда от Инквизиция
за да избухнат
в пламъци
Траките им правят
компания
А времето се смалява

Днес вече го няма
Кафене Виена
Пловдив
Само димът
люти в очите

МАСИТЕ И ВЛАСТТА /НА ЕЛИАС КАНЕТИ/

Хората
потъмняват
до сенки
Сенките
се изпаряват
на облаци
Тълпата
има маса
масата
има власт
Безпомощна
любовта
В безсъзнание
съзнанието

ТАКА ОТДАЛЕЧЕНИ ОТ НАДЕЖДАТА /НА ТОМАС БЕРНХАРД/

Така напуснати
от благословията
така отдалечени
от надеждата
тъмни хора
творят
тъмни дела
Крадят
хоризонти

Другите
трябва
да минат
без хоризонти
Ако може
и без живот

НА СТЪМНИ БРЕГОВЕ /НА ЕЛФРИДЕ ЙЕЛИНЕК/

На стръмни брегове
висят гърдите
над слънчевия залив
летят пчелите
на пъпките им
На върхове в черно
избухва златното
Ветровете в пръстите
които си проправят път
през скалите морски
Все по-тесен
мокрият пръстен
на насладата
С женски език
от въздишка и стон
трябва всичко отново
да се разкрие
транса
и откровението
посвещенията
на будното тяло

**НОВЕЛИ НА СТРАСТТА
ЛИРИКА
АВТОР: КРИСТИН ЮРУКОВА
РИСУНКИ: КРИСТИН ЮРУКОВА
ПЪРВО ИЗДАНИЕ
ПЛОВДИВ
ЮНИ 2013**

www.smilegallery.eu